

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **1. A. W.** ,

2. M. K.

wobec których umorzono postępowanie karne o czyny z art. 160 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 26 marca 2025 r.
kwestii dopuszczalności kasacji prokuratora
od wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie
z dnia 17 lipca 2024 r., sygn. akt II Ka 116/24,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Krośnie
z dnia 27 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 144/22,
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w
zw. z art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

A. W. została oskarżona o to, że „w dniu 2 lutego 2019 r. w S., woj. [...], będąc zatrudnionym jako lekarz w Szpitalu Specjalistycznym w S., podczas pełnienia dyżuru w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym, pomimo ciężącego na niej

obowiązku opieki nad pacjentem, nie wykonała prawidłowej diagnostyki u pacjenta SOR T. P. w ten sposób, że po zdiagnozowaniu zakażenia dróg moczowych zaniechała przeprowadzenia niezbędnego badania obrazowego RTG, co skutkowało brakiem potwierdzenia rozpoznania kamicy moczowodowej i związanego z tym ryzyka rozwoju urosepsy, przez co nie zastosowała prawidłowego leczenia polegającego na dożylnym podaniu antybiotyku o szerokim spektrum działania i pozostawieniu pacjenta T. P. w szpitalu na obserwacji, lecz podjęła decyzję o wypisaniu pacjenta z SOR do domu z zaleceniami, czym naraziła T. P. na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu”, tj. o czyn z art. 160 § 2 k.k.

M. K. został oskarżony o to, że „w dniu 3 lutego 2019 r. w L., woj. [...], będąc zatrudnionym jako lekarz w Szpitalu Powiatowym w L., podczas pełnienia dyżuru w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym, pomimo ciążycego na nim obowiązku opieki nad pacjentem T. P. wiedząc o tym, że 2 lutego 2019 r. w Szpitalnym Oddziale Ratunkowym Szpitala Specjalistycznego w S. u T. P. zdiagnozowano zakażenie dróg moczowych, nie wykonał prawidłowej diagnostyki u wyżej wymienionego pacjenta w ten sposób, że zaniechał przeprowadzenia wszystkich niezbędnych badań, a zwłaszcza badań obrazowych RTG i USG jamy brzusznej oraz badań laboratoryjnych krwi i moczu, co skutkowało brakiem potwierdzenia rozpoznania kamicy moczowodowej i związanego z tym ryzyka rozwoju urosepsy oraz brakiem oceny dynamiki narastania stanu zapalnego, przez co nie zastosował prawidłowego leczenia polegającego na dożylnym podaniu antybiotyku o szerokim spektrum działania i przekazaniu pacjenta T. P. w trybie pilnym na najbliższy oddział urologii, lecz podjął decyzję o wypisaniu pacjenta z SOR do domu z zaleceniami, czym naraził T. P. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu”, tj. o czyn z art. 160 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Krośnie, wyrokiem z dnia 27 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 144/22, uniewinnił oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów.

Sąd Okręgowy w Krośnie, po rozpoznaniu apelacji wniesionych na niekorzyść obojga oskarżonych przez oskarżyciela publicznego oraz przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, wyrokiem z dnia 17 lipca 2024 r., sygn.

akt II Ka 116/24, uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k. umorzył postępowanie w sprawie.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł Prokurator Okręgowy w Krośnie, który zaskarżył go w całości na korzyść obojga oskarżonych i zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 414 §1 zdanie drugie k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu przez sąd II instancji wadliwej kontroli odwoławczej poprzez dokonanie błędnej oceny zebranego materiału dowodowego, a w szczególności treści opinii biegłych z zakresu medycyny, w wyniku czego sąd II instancji w swym rozumowaniu doszedł do wzajemnie wykluczających się wniosków, skoro z jednej strony przyjął, że zaniechane przez oskarżonych czynności nie były istotnym zaniedbaniem lub rażącym błędem, po którym nastąpiło bezpośrednie niebezpieczeństwo, które należy rozumieć jako nieuchronne następstwo dalszego niebezpiecznego dla życia lub zdrowia rozwoju sytuacji, a tym samym niebezpieczeństwo nie miało charakteru bezpośredniego (czyli nie doszło do realizacji ustawowych znamion zarzuconych im czynów), a z drugiej strony przyjął, że zaniechania oskarżonych nie pozwalają na uniewinnienie obojga oskarżonych (czyli zrealizowali oni ustawowe znamiona zarzuconych im czynów), jednakże stopień szkodliwości społecznej tych czynów był niższy niż znikomy, tak więc nie została zrealizowana przesłanka odpowiedzialności karnej, co w konsekwencji doprowadziło do uchylenia wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 27 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 144/22 i umorzenia postępowania w sprawie”.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Krośnie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi obrońca M. K. wniósł o pozostawienie kasacji bez rozpoznania z uwagi na jej niedopuszczalność.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest niedopuszczalna z mocy ustawy, toteż nie podlega rozpoznaniu.

Przepis art. 523 § 2 k.p.k. stanowi, że „kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe

na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania”. Stoi to na przeszkodzie wniesieniu przez stronę kasacji na korzyść skazanego, jeżeli nie został on skazany za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę bezwzględnego pozbawienia wolności. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wnoszonych w trybie art. 521 § 1 i 2 k.p.k. przez tzw. podmioty specjalne (Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich, Rzecznik Praw Dziecka), a także tych wskazujących na wystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej (por. art. 523 § 4 k.p.k.). Oznacza to, że w przypadku orzeczenia innego niż skazujące na karę bezwzględnego pozbawienia wolności niedopuszczalne jest podnoszenie przez obrońcę lub prokuratora w kasacji na korzyść jakichkolwiek innych niż określone w art. 439 § 1 k.p.k. naruszeń prawa i to nawet, jeśli były one rażące i miały istotny wpływ na treść orzeczenia, pod rygorem uznania kasacji za niedopuszczalną. W konsekwencji kasacja na korzyść nie przysługuje stronie w wypadku skazania na karę grzywny, karę ograniczenia wolności albo karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, albo w razie odstąpienia od wymierzenia kary, jak również w razie umorzenia lub warunkowego umorzenia postępowania, chyba że zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza.

Opisana wyżej przeszkoda do wniesienia kasacji na korzyść oskarżonych wystąpiła w niniejszej sprawie, ponieważ Sąd Okręgowy w Krośnie umorzył postępowanie karne w stosunku do A. W. i M. K. . W tej sytuacji, skoro oskarżyciel publiczny uznał, że istnieją podstawy do wniesienia w przedmiotowej sprawie kasacji, powinien był oprzeć ją wyłącznie na zarzutach stanowiących tzw. bezwzględne przyczyny odwoławcze. Tymczasem w sporządzonej i wniesionej kasacji zarzucił wyrokowi Sądu odwoławczego inne naruszenia prawa procesowego, nie mające takiego statusu. Uchybił tym samym treści art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k., ustanawiających warunki wniesienia kasacji na korzyść skazanego.

Przepis art. 531 § 1 k.p.k. nakazuje pozostawić bez rozpoznania przyjętą kasację, jeżeli jej przyjęcie nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu lub gdy nie odpowiada ona przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k. Przepisami tymi są art. 120 § 2, art. 429 § 1 i art. 523 § 1 k.p.k. W art. 429 § 1 k.p.k. mowa o sytuacji, gdy środek odwoławczy (w tym przypadku kasacja) został

wniesiony po terminie lub przez osobą nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny z mocy ustawy. Z tą ostatnią okolicznością mamy do czynienia w niniejszym postępowaniu, ponieważ Kodeks postępowania karnego w art. 523 § 2 k.p.k. (przy uwzględnieniu wyjątków zawartych w § 4) zabrania wnoszenia kasacji od wyroku, którym nie została orzeczona kara bezwzględnego pozbawienia wolności. Mając na względzie treść przytoczonych przepisów Kodeksu postępowania karnego, należało pozostawić kasację prokuratora bez rozpoznania.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. obciążając Skarb Państwa kosztami postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

[a.ł.]